

ПРОТОКОЛ

№ 23140

гр. София, 13.12.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 116-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ПАВЕЛ Г. ПАНОВ
Съдебни Д. ИЛ. МИЛОВА
заседатели: ВЕНЦИСЛАВ Б. НЕНКОВ

при участието на секретаря ВИОЛЕТА К. ДИНОВА
и прокурора Т. Г. А.

Сложи за разглеждане докладваното от ПАВЕЛ Г. ПАНОВ Наказателно дело от общ характер № 20231110210849 по описа за 2023 година.

На именното повикване в 09:30 часа се явиха:

ПОДСЪДИМИЯТ – К. И. Б., уведомен от предходно съдебно заседание, се явява.

В залата се явява АДВ. Т. Т., упълномощен защитник.

ЧАСТЕН ОБВИНИТЕЛ – Н. Д. В., уведомен от предходно съдебно заседание, се явява и се представлява от АДВ. Д. Д..

ВЕЩОТО ЛИЦЕ – П. И. К., редовно призован, явява се.

СРП- редовно призована, явява се прокурор Т. А..

СЪДЪТ даде възможност на страните да вземат становище по хода на делото.

СТРАНИТЕ/ поотделено/: Да се даде ход на делото.

СЪДЪТ НАМИРА, че не са налице процесуални пречки за даване ход на делото, поради което

ОПРЕДЕЛИ:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

Подсъдимият и вещото лице са със снета по делото самоличност и разяснени права от предходното съдебно заседание

СТРАНИТЕ/поотделно/: Нямаме други искания.

СЪДЪТ, с оглед становището на страните

ОПРЕДЕЛИ:

ПРОДЪЛЖАВА СЪДЕБНОТО СЛЕДСТВИЕ

СЪДЪТ служебно е констатирал необходимост да бъде разпитано повторно вещото лице, изготвило СМЕ.

СТРАНИТЕ/поотделно/: Нямаме други искания.

СЪДЪТ, с оглед липсата на други искания пристъпи към повторен разпит на вещото лице

ВЕЩОТО ЛИЦЕ К. отговори:

НА ВЪПРОСИ НА СЪДА: За да се получи това травматично счупване на дясната челюст, има придадена значителна кинетична енергия на удрящия предмет, за да се получи това счупване, което да е формулирано като разместване. Като се има предвид, че самата ябълчна кост не е от тънките кости, трябва да има удар, със замах или няколко удара, но със значителна сила. Лакътната става няма как да се свие в такъв обем, за да придаде такава сила, в случая ние имаме лице, което държи друго лице, което се опитва да се освободи и се получава нещо като „танц“ (единият се върти, а другият държи), т.е. и двамата се движат. За да се прецизира удар с такава сила, няма да стане с лакът, но с юмрук е възможно.

Ако хванатият се извърти около оста си е напълно възможно да нанесе два удара, имайки предвид, че при извъртането самото тяло придава по голяма значителна кинетична енергия на удар с юмрук, защото е допълнително ускорено, не е от място, а е със завъртане. Двата трябва да са лице в лице за да стане този удар или удрящият да е леко извъртян към удрияния.

В свидетелските показания, които са дадени на досъдебното производство, свидетелите казват, че извършителят се е извъртял и е нанесъл удари. Може ударът да е нанесен както по време на самото завъртане, така и след завъртането, но трябва да са или лице в лице, или подсъдимият да се е извъртял в някаква степен към държащия го

При завъртането на този, който нанася удара, той застава с лице или с полулице, т.е. не точно лице в лице, а малко по странично, главата на пострадалия трябва да е наведена ниско. Всички както и пострадалият казват „Той се извъртя и ме удари с лявата си ръка“, значи силен замах трябва, замах,

който може да бъде нанесен лице в лице, може да бъде нанесен и не точно лице в лице, но да не е с гръб.

Резултата при един силен удар и при два по леки е един и същ, може да нанесе същата травма. Имаме счупване на дясна ябълчна кост с разместване, счупване на страничната стена на дясната очица, счупване на предната и странична стени на десния горночелюстен синус, това не става с лек удар. По слаб удар, с по слаб удар не се кумулира и не може да донесе този резултат, трябва да са силни ударите, може да се два силни, от които единият ще причини телесната повреда, а другият евентуално ще я задълбочи.

Няма пречка такъв удар да е нанесен докато те са близо един до друг и докато подсъдимият е хванат, стига да е извъртян в достатъчен градус спрямо лицето, на този който го е хванал. Това, че пострадалият го е държал, не му пречи да нанесе такъв удар ако е успял да се извърти. Ударът може да има придадена сила от самото завъртане, а може и от статично положение след извъртането да се нанесе удар от подсъдимия на това място с такава сила. Физиката на подсъдимия позволява да нанесе такъв удар или два, които да причинят такова увреждане, защото като го гледам е достатъчно здрав.

ПРОКУРОРЪТ: Нямам въпроси.

АДВ.Д.: Нямам въпроси.

НА ВЪПРОСИ НА АДВ.Т.: Предвид локализацията на травматичните увреждания, същите са получени от действието на твърд тъп предмет с ограничена релефно контактуваща повърхност, тъй като при нанасяне на удар с по – широка контактуваща повърхност биха засегнати и други части от лицето – чело, буза, нос. Както казах, с лакът не може да се нанесе такъв удар.

СТРАНИТЕ /поотделно/: Нямаме повече въпроси.

ОПРЕДЕЛЯ възнаграждение на вещото лице П. И. К., за явяване и днешното съдебно заседание в размер на по 60 /шестдесет/лв., платими от бюджета на съда.

ДА СЕ ИЗДАДАТ 1 бр. РКО.

СЪДЪТ с оглед липсата на други въпроси приключи разпита на вещото лице.

СТРАНИТЕ /поотделно/: Нямаме други искания

СЪДЪТ прикани подсъдимия да даде обяснения.

ПОДСЪДИМИЯТ: Желая да дам обяснения.

СЪДЪТ с оглед желанието на подсъдимия да даде обяснения, пристъпи към разпита му.

ПОДСЪДИМИЯТ: Не съм искал да стане така, те нападнаха приятелката ми, аз съм искал да я защита, не съм отишъл да се бия, аз не познавам господина, съжалявам за това, което се е случило, не съм предизвикал скандала.

Ще отговарям на въпроси на страните.

Подсъдимият отговори:

НА ВЪПРОСИ НА СЪДА: Тръгнахме си от погребението към колата, бяхме само двамата с жена ми. Чистачките на колата бяха вдигнати както предните, така и задните, свалих ги и си тръгнахме от там. В. караше колата, запили колата и видях по – възрастна жена се приближи, не я чувах какво вика, защото прозорците на автомобила бяха затворени, чак след като се приближи чухме. Жената се доближи до автомобила от страната на В.. Караха се, нещо крещеше, викаше, не мога да си спомня дали вратата или прозореца на автомобила бяха отворени, но В. □ отговаряше. Използваха се много нецензурни думи, но не знам кой ги каза. След това дойдоха и други хора, този господин (сочи частния обвинител) двама мъже и един жена, но не мога да си помня дали жената дойде преди другите трима мъже. От там стана по голям скандал, защото В. бе слязла от колата при идването на жената и тримата мъже, аз също бях слязъл от колата. Като слязох от кола, аз бях някъде до колата. Не помня кой къде беше разположен, но аз бях близо до тях на около 2 /два/-3 /три/метра от тях. Казвахме си защо стават такива скандали, ние сме на гробището, скандалът беше за паркомясто, но не разбрах за какво точно. По едно време някой ме хвана, да ме държи, не видях точно кой. Не съм говорил на висок тон, не съм отправял закани. Преди да ме хванат стана патърдия с В. – караха се, някой я бутна, но не видях кой я бутна и от какъв пол е. В. падна на земята, след като я бутнаха, аз тогава тръгнах натам и някой ме хвана. Имаше адреналин и не помня, не помня този, който ме хвана и къде се намираше. Аз се опитах да се освободя не помня как, освободих се и отидох да видя В., дръпнах я, качихме се в колата и си тръгнахме.

След като се освободих, се качихме в колата и си заминахме, не съм се

разправял с никого.

От брадата на В. течеше кръв, това беше защото □ беше сцепена брадата, когато са я бутнали. През цялата тази караница В. беше до колата, там беше и когато падна.

ПРОКУРОРЪТ: Нямам въпроси.

АДВ.Д.: Нямам въпроси.

НА ВЪПРОСИ НА АДВ.Т.: Когато някой ме хвана, аз се стреснах, помислих, че ни нападат, видях 3/трима/—4 /четирима /мъже и това ме уплаши аз съм сам, уплаших се за мен и за съпругата ми. Стреснах се е може да ни набият, всеки се стряска от тези неща.

СТРАНИТЕ /поотделно/: Нямаме въпроси.

СЪДЪТ с оглед липсата на други въпроси приключи разпита на подсъдимия.

СТРАНИТЕ /поотделно/: Нямаме други искания.

СЪДЪТ на основание чл.283 от НПК ПРОЧИТА и ПРИЕМА писмените доказателства по делото.

СЪДЪТ като намери делото за изяснено от фактическа страна и с оглед становището на страните

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИКЛЮЧВА СЪДЕБНОТО СЛЕДСТВИЕ

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО ПО СЪЩЕСТВО

ПРОКУРОРЪТ: Поддържам изцяло повдигнатото с обвинителния акт обвинение на К. И. Б. за престъпление по чл.129, ал.2, вр.ал.1 от НК. Считам, че в приключилото днес съдебно следствие обвинението е доказано по категоричен и несъмнен начин. От събраните в хода на съдебното следствие и досъдебно производство писмени и гласни доказателства се установява по безспорен начин извършването на описаното в обвинителния акт на СРП престъпление и авторството на подсъдимия. Изложената в обвинителния акт на СРП фактическа обстановка се подкрепя от показанията на разпитаните в хода на досъдебното производство свидетели, както и от заключението на изготвената в хода на досъдебното производство съдебномедицинска експертиза. От обективна страна изпълнителното деяние на типичното

резултатно престъплението „телесна повреда” (вкл. и средна такава) се характеризира с въздействие върху организма на друго, което предизвиква изменение в отделни органи, тъкани или системи на организма на пострадалия или води до промени в тяхното функциониране. От обективна страна подс. К. Б. е осъществил всички признаци от състава на чл. 129, ал. 2, вр. ал. 1 от НК, като вследствие на нанесените от него три последователни удара в областта на дясната скула на пострадалия Н. В. е била причинена средна телесна повреда – изразяваща се в счупване на дясна ябълчна кост с разместване, счупване на страничната стена на дясната очица, счупване на предната и странична стени на десния горночелюстен синус, които са реализирали медико - биологичния признак СЧУПВАНЕ НА ЧЕЛЮСТ. Намирам, че в конкретния случай е налице каузалитет между действията на подсъдимия – нанесените удари и причиненото на пострадалия – процесните телесни увреди. Считам, че от субективна страна деянието е осъществено от подс. Б. с пряк умисъл по смисъла на чл. 11, ал. 2 от НК. Същият е съзнавал, че с действията си ще причини на В. телесно увреждане, предвид броя, силата, насочеността на ударите, упоритостта му на нанасянето им, и като човек с достатъчен житейски опит, логично е целял настъпването именно на такъв вредоносен резултат. Действията му при осъществяване на деянието (нанасяне на три последователни удара в областта на дясната скула на пострадалия), показват едно целеустремено поведение, насочено към нанасяване на пострадалия. В съдебната практиката и в правната доктрина трайно и безпротиворечиво е изяснено, че за умисъла може да се съди от средствата, с които е извършено деянието, от насоката и силата на ударите, от мястото на нанасяването, от разстоянието, от което се посяга на жертвата, и други обстоятелства. В настоящия случай считам, че подс. Б., предвид обстановката и начина по който е действувал удряйки пострадалия с ръка, със значителна сила отблизо и в главата (в областта на дясната скула), е искал да му причини инкриминираната телесна повреда, т.е. действувал е с пряк умисъл.

Също така намирам, че подс. Б. не е действал в условията на неизбежна отбрана по смисъла на чл. 12, ал. 1 от НК – за да защити себе си или друго от непосредствено противоправно нападение на пострадалия В.. Безспорно между двамата е възникнал конфликт и пострадалият е проявил физическа агресия срещу подсъдимия, но телесния сблъсък се е изразявал в

едновременно и съответно бутане, дърпане и хващане през кръста на подсъдимия, както и боричкане между тях. При тези действия обаче, подсъдимият е нанесъл три последователни силни удари в областта на дясната скула на пострадалия, при което той не е целял да предотврати реална и непосредствена опасност за животът и здравето (на себе си или на другото), а да нанесе телесни увреждания на пострадалия В.. При инцидента, макар и поведението на подсъдимия да е било провокирано от създалата се ситуация и цялостното държание на пострадалия и близките му, действията му не са изпълнявали критериите за да бъдат разпознати като „неизбежна отбрана”. В случая липсва един от предвидените в чл. 12, ал. 1 НК, а именно – причинените вреди да са в рамките на необходимите предели. Такова съответствие в конкретния случай не е налице, като се има предвид, че на взаимното бутане, дърпане, хващане и боричкане, подсъдимият е отвърнал със силни удари и то в областта на главата на пострадалия, където са разположени важни органи (очи, нос, зъби), вкл. и жизненоважни такива (мозък). В потвърждение на горния извод е и заключение на съдебно-медицинската експертиза за постр. В., че в сблъсъка с подсъдимия и нанесените му удари, освен СЧУПВАНЕ НА ЧЕЛЮСТ, той е получил още множество наранявания, представляващи временно разстройство на здравето неопасно за живота на пострадалия, които са подробно описани в експертизата.

В случая отсъстват доказателства за приложение и разпоредбата на чл. 12, ал. 4 НК – за извършване на деянието при превишаване пределите на неизбежната отбрана поради уплаха или смущение, водещо до ненаказуемост на деянието му, предвид установената фактическа обстановка. Освен, че в случая подсъдимият не е осъществявал изобщо неизбежна отбрана, то за да се приложи разпоредбата на чл. 12, ал. 4 НК е необходимо да се касае и до едно внезапно противоправно нападение. Подсъдимият следва да е бил изненадан от тази внезапност и под влияние на това, да не може да контролира протичащите в него психологически процеси и следващите от тях действия. В тази насока по делото не са налице никакви данни установяващи, че към момента на извършване на деянието подсъдимият се е намирал в особено психическо състояние на уплаха или смущение. Водеща при подсъдимия не е била уплахата или смущението, а е доминирала емоцията на гняв, възмущение и негодуване от поведението на пострадалия.

В тази връзка ще посоча допълнително, че в случая подс. Б. не е действал и в състояние на силно раздразнение, обосноваващо облекчена отговорност на дееца при приложение на чл. 132, ал. 1, т. 2 от НК. Безспорно непосредствено преди и по време на деянието, той е бил в „конфликтна” среда, но по делото няма абсолютно никакви дори данни, към момента на извършване на престъплението подсъдимият да се е намирал в такова психично състояние (на силно раздразнение), а от неговите обяснения и от свидетелските показания, никъде не личи у него да е била налице т.н. „късо-соединителна“ реакция, което се потвърждава и от назначената и приложена СППЕ.

За престъплението по чл. 129, ал. 2, вр. ал. 1 от НК законодателят е предвидил наказание лишаване от свобода в размер до шест години. При определена на размера на наказанието, следва да се вземе предвид сравнително високата степента на обществена опасност на деянието, обуславяща се от характера на засегнатите обществени отношения осигуряващи неприкосновеността на човешкото здраве и степента на засягането им и динамиката на тези престъпления в страната, характера и тежестта на причинените увреждания, както и начина на причиняването им. Считам, че не са налице смекчаващи вината обстоятелства на подс. Б., не са нито многобройни, нито изключителни такива, така че да доведат до извод, че и най-лекото, предвидено в закона наказание би се оказало несъразмерно тежко. При това положение считам за правилно и законосъобразно на подс. Б. да се определи наказание при условията на чл. 54 от НК – една година лишаване от свобода, като считам, че за постигане на целите на наказанието визирани в разпоредбата на чл.36 ал.1 от НК и преди всичко за поправяне на осъдения, не е необходимо ефективно изтърпяване на наказанието, поради което предлагам на основание чл.66 изпълнението на наказанието да бъде отложено.

Моля съдът да присъди разноските по делото в тежест на осъденото лице на основание чл.189 ал.3 от НК.

АДВ.Д.: Поддържам обвинението, така както е предявено с ОА срещу подсъдимия Б. за извършено престъпление по чл. 129, ал. 2, вр, ал.1 от НПК поддържам фактологията, която е изложена в обстоятелствената част на ОА. Считам, че от събраните в хода на досъдебното производство, проверени в

съдебната фаза на процеса и новите доказателства, събрани в хода на съдебното следствие фактическата обстановка се доказва по несъмнен и категоричен начин така както е описана в ОА, въз основа на всички гласни и писмени доказателства както и въз основа на приобщени по делото заключения от назначените експертизи. Моля да приемете за доказани по безспорен и категоричен начин, че подсъдимият Б. на 23.09.2022 г., около 14:00 часа в гр. София на Централни софийски гробища, чрез нанасяне на последователни удари в областта на дясна скула, причинил на Н. В. средна телесна повреда изразяваща се в счупване в счупване на дясна ябълчна кост с разместване счупване на страничната стена на дясната очица, счупване на предната и странична стени на десния горночелюстен синус, които са реализирали медицински - биологичния признак СЧУПВАНЕ НА ЧЕЛЮСТ. В съответствие с така изяснените фактически обстоятелства, поддържам формираните в ОА изводи относно субективна страна на престъплението, а именно, че същото е извършено при форма на вината пряк умисъл. Накратко от фактическа страна по делото се изясни от събраните гласни доказателства и от дадените от подсъдимия обяснения, че на инкриминираната дата по повод и в хода на ескалирал на спор относно причината за спиране пред инвалидни места, и блокирането им от страна на спътницата на подсъдимия, и в хода на оправените закани и обиди към пострадалия и неговите роднини, подсъдимият е нанесъл два или повече удара с юмрук в дясната част на лицето на пострадалия, в резултат, на което са настъпили описаните по – горе увреждания, представляващи средна телесна повреда. Освен нанесените удари на пострадалия, подсъдимият е ударил и негови роднини и ги е заплашвал и обиждал.

Ще се спра по подробно на събраните в хода на съдебното следствие гласни доказателства, които обосновават обективната и субективната съставомерност на процесното деяние.

От обясненията на подсъдимия се установява, че е бил хванат в захват от пострадалия, при което е успял да се освободи от този захват. Подсъдимият премълча всички други обстоятелства, неговите обяснения са уклончиви избирателни и с акцент върху представянето на приемлива интерпретация на действията му, като се премълчават безспорно установи от други доказателствени източници факти. В дадените в днешното съдебно заседание обяснения, подсъдимият заяви, че съжaliaва за случилото се, че не е искал да

удари когато и да било.

От показанията на разпитания в хода на съдебното следствие като свидетел, частен обвинител Н. В., се установява, че след като подсъдимият се освобождава от захвата, направен от пострадалия с цел да не бъде удряна майка му, подсъдимият го е ударил с лакът в лицето, а след това му е нанесъл още два последователни удара в областта на дясната част на лицето с лявата ръка. При един от тези два последователни удара е усетил пукване или щракване. ЧО дава показания, че подсъдимият е ударил баща му и брат му, ЧО свидетелства, че подсъдимият е крещял, че ще ги убие и да се махат, както и че не знае кои са, но ще ги намери. Свидетелят дава показания, че намесилите се по-късно други мъже, са говори с подсъдимия по време и след боя. ЧО свидетелства, че след като по – късно се е прибрал с родините си, е било невъзможно да се храни поради силна болка и пукане в областта на челюстта, последвало е посещение в болница, установяване на травми и започване на лечението им. Прочетени бяха показанията на този свидетел от досъдебното производство на осн. чл. 281, ал. 5 от НПК, от тези показания се установява, че ударите са му били нанесени от подсъдимия с юмрук.

От показанията на разпитаната в хода на съдебното следствие свидетелка Б., се установява, че е видяла, че подсъдимият е бил хванат в захват от пострадалия и се е освободил, тя заявява, че: „ Не си спомням, дали съм видяла частния обвинител да удря съпруга ми. Не съм видяла, моят съпруг също да удря частния обвинител“. Те просто се карали. Свидетелката дава показания, че е казала на един от жените, от спътниците на пострадалия, че е изветряла бабичка и дърта чанта, дава показания, че не е видяла физически контакт между страните, а само скандал. Прочетени бяха тези показания на свидетелката от досъдебното производство на осн. чл. 281, ал. 4 от НПК. В обясненията за причините за констатираните противоречия, свидетелката заяви, че не е била адекватна, когато е давала показания пред полицията. Веднага след тези обяснения съдебният състав предупреди защитата, да не разговаря със свидетеля-очевидец, като имаше опит да се въздейства на свидетелката, съпруга на подсъдимия, при даването на показания пред съда. При продължаване на разпита свидетелката заяви, че е вярно всичко, които е казала и на досъдебното производство и пред съда, свидетелката каза, че не поддържа това, че частният обвинител я е скубал и я държал за гушата

Свидетелката заяви, че е вярно казаното от нея, че подсъдимият казал всички тези неща, когато е слязъл от колата. Свидетелката заяви, че поддържа, че подсъдимият е бил бит когато се е освободил от захвата на частния обвинител, което противоречи на обясненията на подсъдимия, който не твърди да е бил бит.

От показанията на разпитания в хода на съдебното следствие свидетел Д. В. се установява, че след като подсъдимият се е освободил от захвата на пострадалия, е възприел няколко удара с ръка, стисната в юмрук, които подсъдимият е нанесъл в дясната страна на главата на пострадалия. Този свидетел дава и показания, че подсъдимият е ударил и него самия му в лицето, както и няколко пъти другия му син В.. Свидетелят даде показания, че подсъдимият е крещял казвайки: „Ще видите какво ще ви се случи, сега ще ви избия всички.“, крещял и заплашвал, че ще убие всички, че ще ги намери, че спътницата на подсъдимия е казала на съпругата му: „Бабичко и курво“, в тази част показанията на свидетеля В. кореспондират с показанията на свидетелката Б., която заяви че казала на едната жена, че е изветряла бабичка. Свидетелят В. дава показания, че в последствие дошлите мъже, немесили се в боя, били доведени от свидетелката Б..

От показанията на разпитаната в хода на съдебното следствие свидетелка Н. Н. се установи, че след като е направила забележка за блокиране на инвалидно паркомясто, подсъдимият □ казал: „Кои се вие, че да ми казвате къде да паркирам?“ и започнал да вика, станал много агресивен, много изнервен, много настръхнал на бой. Той казал: „Сега ще видите какво ще стане, ще стане много страшно, ще ви избия всички до един“. Свидетелката Н. свидетелства, че свидетелката Б. я е нарекла: „Курво, бабичко какво искаш, ма?“, в тази част показанията на Н. кореспондират с показанията на свидетелката Б., че е казала на една жена, че изветряла бабичка. Н. Н. дава показания, че подсъдимият, който бил агресивен с ръце вдигнати на нивото на гърдите, свити в юмрук, се насочил към снаха □ и тогава бил захванат от пострадалия. Видяла е как подсъдимият след като се е освободил от захвата е ударил два пъти в дясната страна на лицето, свидетелства че подсъдимият е ударил и брат □ свидетелят В., дава показания, че свидетелката Б. довела още 15 души, които се намесили в боя. Дадените показания на този свидетел от досъдебното производство бяха прочетени на осн. чл. 281, ал. 5 от НПК.

От показанията свидетелят В.ов, дадени в хода на досъдебното производство, се установява, че свидетелката Б. е казала на леля му, че е курва и бабичка, че подсъдимият казал: „ Сега ще видите, какво ще става“, че след като подсъдимият тръгвал към майка му, брат му (частният обвинител) е хванал отзад подсъдимия, че след като се освободил от захвата подсъдимият е ударил с юмрук 2/два/-3/три/ пъти пострадалия в лицето, свидетелства че подсъдимият е удари и баща му, дава показания, че подсъдимият казал на брат му, че ще го сложи в урните и той ще е следващия. Прочетени бяха показанията на този свидетел, дадени на досъдебното производство на осн. чл. 281, ал. 5 от НПК. От тези показания се установява, че подсъдимият е крещял на всички, че ще ги избие.

От показанията на разпитания в хода на съдебното следствие А. А. се установява, че „Нисан“-ът, с който са пътували свидетелката Б. и подсъдимият е запусил инвалидното място, че едно от момчетата е хванало ръцете на спътника на момичето с „Нисан“-а, че след като издърпал ръцете си подсъдимият бутнал в гърдите това момче, което го държало, което на свой ред опитвайки се да удари неуспешно подсъдимия, бил паднал от собствената си енергия. А. свидетелства, че момчето от с „Нисан“-а било ударило веднъж възрастен мъж, но не бил видял да удря младите, защото те падали един през друг. Показанията на този свидетел дадени в хода на досъдебното производство, бяха прочетени на осн. чл. 281, ал. 4, вр. ал. 1, т. 1, т. 2 от НПК. В тези показания свидетелят твърди: „Тогава вече мъжът от „Нисан“-а реагира и удари с ръка в лицето едно от младите момчета“, от удара момчето паднало, после подсъдимият ударил и другото момче, както и възрастния мъж.

От показанията на Д. Н., разпитана в хода на съдебното следствие се установи, че свидетелката Б. □ е казала: „ Курва и бабичка, ти коя си да ми казваш къде да паркирам?“, че я ударила и блъснала в гърдите. Свидетелства, че пострадалият хванал подсъдимия, който се бил насочил към тях, свидетелства, че видяла, че подсъдимият се отскубнал от хватката и нанесъл няколко удара на пострадалия по лицето с юмрук, свидетелства, че е ударил и мъжа □, както и другия син, и че ги е запрашвал. Прочетени бяха показанията на този свидетел, дадени на досъдебното производство на осн. чл. 281, ал. 5 от НПК.

От показанията на разпитания в хода на съдебното следствие свидетел М.

К. се установява, че говори за подсъдимия и спътницата му, с която се бил запознал по повод организация на погребение, на собствени имена. Свидетелства, че К. бил казал на възрастната жена: „Селянка“, свидетелства, че едно момче хванало В. за гушата, бутнало я, тя паднала, че едното момче хванало К. отзад с двете ръце, през ръцете му, че К. се освободил, но това момче го ударило в областта на лицето, но не бил сигурен дали момчето ударило К. е в съдебната зала, помни имената на повечето си клиенти от погребенията, но не помни колко погребения за една година е организирал. Тръгнал си след инцидента с М. С., с която не бил обсъждал след това инцидента. Прочетени бяха дадените показания на този свидетел на досъдебното производство на осн. чл. 281, ал. 5 от НПК, поради множество съществени противоречия. К. заявява, че К. му се бил обадил след погребението да даде показания в полицията. Свидетелят К. при уточняване на какво се дължат противоречията на дадените в хода на досъдебното производство и на съдебното следствие показания, твърди, че не поддържа какво е казал на досъдебното производство, защото било минало много време и държи на това, което каза в съдебно заседание. Това обяснение противоречи на нормалната житейско логика, като моля съдът да не кредитира показанията на този свидетел, както и дадените в хода на досъдебното производство, така тези дадени пред съда в хода на съдебното следствие. Разкрива се съмнително твърдение, за ясен спомен единствено за един уж случил се факт, ползващ се от защитната теза, но липсва каквито и да било подробности и данни относно всички съпътстващи обстоятелства.

От показания на разпитаната в хода на съдебното следствие свидетел М. С., се установява, че говори за подсъдимия и спътницата му, на която разбрал името от М. К., на собствени имена. Свидетелства, че един мъж е хванал К. през ръцете, но той се освободил и не видяла никой, някой да удря. После дошли други хора, станало меле и тя си тръгнала сама, а не с М. К., както той твърди. Прочетени бяха дадените показания на този свидетел на досъдебното производство на осн. чл. 281, ал. 4 от НПК, поради многобройни съществени противоречия. Свидетелката заяви, че не си спомня удари.

От показания на разпитаната в хода на съдебното следствие свидетел А. се установи, че бил колега на М. К., който му казал за какво го викат в съда, да дава показания, и че с други не е разговарял за инцидента. Видял, че частният обвинител, сграбчил с две ръце подсъдимия, но не видял да се нанасят удари.

Дава показания, че не познава подсъдимия и не е говорил с него, че не си е разменял реплики с него, че не са били заедно, че не е съгласувал показанията си с никого.

От показанията на разпитания повторно частен обвинител, се установи че свидетелят Д. е дошъл заедно с подсъдимия в съда за съдебно заседание и са стояли един до друг на пейката, както и че подсъдимият е правил обидни коментари по отношение на частния обвинител. От приетата КСППЕ (Комплексна–психиатрична и психологична експертиза) се установява, че подсъдимият е разбирал свойство и значението на извършеното, можел да ръководи постъпките си, че не било афектно отреагиране.

От СМЕ се установява, че на частния обвинител, подсъдимият е причинил средна телесна повреда, при проверката и анализа на събраните гласни доказателства се установява следното:

Основният факт дали подсъдимият е нанасял удари с юмрук в лицето на частния обвинител, по отношение на този факт дава показания свидетелите Н. В., Н. Н., В. В., Д. Никлонова и А. А., лице което не е сред роднините на пострадалия. Показанията на този свидетел се съдържат в приобщените по реда на чл. 281, ал. 5 от НПК показания, които е дал в хода на досъдебното производство. Същите свидетели дават показания за обиди и заплахи от страна на подсъдимия, както и че е нанасял удари и на други лица. Считам, че показанията на тези свидетели следва да бъдат кредитирани, тъй като същите са подробни, детайлни, разкриващи фактически данни относно всички обстоятелства, свързани с инцидента. Подсъдимият в обясненията си не твърди да е ударил или удрял от някого, но днес заяви, че съжалева за случилото, че не е искал да удря никого. Свидетелите Д., Б. и С. твърдят, че не са възприели размяна на удари, като свидетелят К. твърди, че е възприел, че някое момче е ударило подсъдимия. Показанията на тези свидетели са недостоверни поради липса на логика, констатираните противоречия, същите дават показания само относно точно определени обстоятелства, ползващо защитната теза, без да дават сведения относно други съпътстващи факти, свързани с инцидента. Тези свидетели са извикани да свидетелстват от подсъдимия, те говорят за него на собствено име, както се говори с човек, с който си разговарял и познаващ, а твърдят, че не го познават.

С горе изложената преценка на доказателствената съвкупност, считам

че ангажираните доказателства по делото обосновават обективната и субективната съставомерност на деянието, предмет на повдигнатото обвинение с оглед на което считам, че подсъдимият следва да бъде признат за виновен по повдигнатото му обвинение. Относно индивидуализацията на наказанието което следва да бъде наложено на подсъдимия, за да се определи какъв размер наказание да бъде наложено, следва да бъдат съобразени отегчаващите и смекчаващите отговорността обстоятелства. В конкретния случай отегчаващите отговорността обстоятелства са следните:

На първо място обремененото съдебно минало подсъдимия, който е осъждан с девет осъдителни присъди за престъпления от общ характер, като е изтърпявал ефективно наказание лишаване от свобода, той към момента не е реабилитиран, подсъдимият е деец с изключително завишена обществена опасност.

На следващи място подсъдимият е обиждал и отправял заплахи към пострадалия и неговите роднини, подсъдимият е ударил и бащата, и брата на пострадалия, това е форма на хулиганско поведение, за което няма повдигнато обвинение, но е криминализирано по чл. 325, ал. 3 от НК, считам че следва да се отчете като отегчаващо отговорността обстоятелство.

Смекчаващи отговорността обстоятелства по делото не се установени.

При тези съображения от името на частния обвинител предлагам наказанието, което да се наложи на подсъдимия да бъде при превес на отегчаващите отговорността обстоятелства, а именно размер 6 /шест/ години „Лишаване от свобода“. Наложеното наказание следва да бъде изтърпяно при първоначален общ режим. Считам, че е неприложил института на условното осъждане в конкретния казус, тъй като подсъдимият към момента е осъждан на лишаване от свобода.

Претендирам сторените разноски.

ЧАСТНИЙ ОБВИНИТЕЛ: Нямам какво да допълня.

АДВ.Т.: Считам, че в хода на проведеното съдебното следствие, както и в хода на протеклото преди това досъдебното производство стана ясно, че подсъдимият не следва да бъде признат за виновен, тъй като обвинението не беше доказано по несъмнен начин от страна на прокуратурата. За да бъде постановена осъдителна присъда, следва да бъде изяснено извършването на

престъпното деяние от обективна и субективна гледна страна, авторството на подсъдимия по отношение на това престъпно деяние както и всички обстоятелства, които формират фактическата обстановка около извършването на деянието. В конкретния случай считам, че не може да бъде проведено пълно доказване на нито един от трите съставни елементи обвинението, за да може да бъде постановена осъдителна присъда по отношение на подсъдимия. Съгласно правната доктрина и трайно установената съдебна практика осъдителната присъда не може да бъде постановена въз основа на предположения, съмнения логически изводи, а трябва да бъде доказано неговото авторство, неговата вина и наличието от обективна и субективна страна, извършено престъпно деяние по безспорен и категоричен начин. В конкретния случай това не е налице в настоящото производство, тъй като прокуратурата базира своето обвинение и изводите за съставомерност на деянието от обективна и субективна гледна страна, не едни доста противоречащи си помежду си и неизяснени твърдения на разпитаните в хода на досъдебното производство и съдебното следствие свидетели. Не случайно и почти на всички свидетели, сега съм на 100 % сигурен дали имаше един свидетел, в показанията на който от досъдебното производство и съдебното следствие да нямаше противоречия, да се налага всички те да бъдат прочетени по реда на чл. 281 различни алинеи.

На първо място не беше изяснена в хода на цялото съдебно следствие технологията и механизма на нанасяне на констатираните увреждания на частния обвинител. Противоречиви са показанията на свидетелите относно това ударът, който е бил нанесен, на частния обвинител е нанесен с лакът в последствие с юмруци или само с юмруци, както и дали е нанесен с лявата ръка от дясната страна на лицето, или с дясната ръка от дясната страна на лицето където са счупванията. Различните свидетели, които в живота са роднини на частния обвинител, дадоха много противоречиви показания по тази въпрос който макар и видимо съгласувани, останаха в такава степен противоречиви, че от тях не може да се изведе несъмнено заключение как е станало нараняването на частния обвинител. Самият частен обвинител твърди, че когато е хванал подсъдимия в гръб и е упражнил върху него физическа сила, е получил първия удар с лакът в дясната си скула, като подсъдимият е бил с гръб с него, след което подсъдимият се е обърнал и го е ударил още два пъти. Докато разпитаните свидетели казаха последователно, че го е ударил с лявата ръка по дясната скула, което е практически невъзможно докато е с гръб, след това с

дясната ръка по дясната скула, което също е невъзможно да бъде направено. Сега не искам да се спирам на всичките противоречия, че подсъдимият е бил близо, след това е бил далеч, че е тръгнал в едни или друга посока, твърдят, че един път е застрашил лелята на частния обвинител, втори път, че е застрашавал самия частен обвинител докато е бил с гръб с него и изобщо редица противоречия, от които не може да се направи извода каква е била механиката на получаване на увреждането. Частният обвинител както и един от първите свидетели, мисля че Н., дадоха показания, че след като е приключил първоначалният физически допир между подсъдимия и частния обвинител, в последствие е имало и други такива и опити за такива. Частният обвинител казва: „Започнахме да се гоним между колите и да се нанасяме удари или да се опитваме да си нанасяме удари помежду си.“ Нещо, което всичките свидетели отрекоха да се е случило и избирателно приключиха своите показания само до момента на нанасяне на удари от страна на подсъдимия върху дясната скула на частния обвинител. Всички тези обстоятелства както и инкорпорираните в ОА предположения на прокуратурата, какви са били мотивите от субективна страна на подсъдимия да нанесе физически удар върху частния обвинител, довело до инкриминираното физическа увреждане, дават една обща ситуация на недоказаност на обвинението. Избирателното тълкуване на доказателствената маса, събрана по делото от страна както на прокуратурата така от довереника на частния обвинител не могат да разколебаят обстоятелството, че инициатор на конфликта, инициатор на физическия контакт е станал частният обвинител.

Макар прокурорът в своята пледоария и в ОА да нарича хващането на подсъдимия отзад със сила от физически здрав, млад видимо трениран мъж побутвания и боричкания докато поведението на подсъдимия нарича груби, целенасочени, силни удари, това не променя факта, че подсъдимият първи е станал обект на физическа атака от страна на частния обвинител.

Необосновани са аргументите на прокуратурата, че липсват доказателства за наличието на обстоятелствата по чл. 12, ал. 4 от НК, а именно наличие на смут и уплаха от страна на подсъдимия. Наличието на такива обстоятелства могат да бъдат изведени както от естеството на самата ситуация, от фактическата обстановка, а именно подсъдимият със своята бъдеща съпруга (тогава приятелка) е станал обект на агресия от страна на пет човека, от които трима мъже и две възрастни жени, които не ги възприемам като заплаха, макар

че те са били доказано най – агресивни във вербалния конфликт, който е предизвикал физическия. Тези обстоятелства много противоречащо на логиката могат да бъдат тълкувани като липса на каквито и да е причини подсъдимият да се смути или уплаши. Освен това в показанията на свидетелите, които изброих от семейния кръг на частния обвинител, се твърди, че подсъдимият е бил превъзбуден и едната свидетелка каза, че е тичал нон–стоп между всички хора. Видимо е имал превъзбудено поведение, което странно прокуратурата е възприела за гняв, а не е видяла в него някакъв смут, защото той все пак е попаднал в тази ситуация не по негово желание, не по негова вина, ситуацията е била предизвикана от дошлите и насочени агресивно към него и приятелката му хора. Това обстоятелства категорично се изясни в хода на съдебното следствие, всички свидетели потвърдиха, че макар и приятелката на подсъдимия да е имала едно укоримо поведение, след като не е спазвала административни разпоредби на паркиране, но това е станало причина първо да им се дигат чистачките, да се насочат към тях с упреци, с обиди, с вербална агресия, прераснала после във физическо нападение, така че по безспорен начин се установява, че не подсъдимият е търсил конфликта, нормално е в тази ситуация той да бъде смутен дори уплашен. Освен, че не беше доказано по безспорен и категоричен начин обвинението, считам че дори да се приеме, че от обективна страна има осъществени елементи на деянието, то от субективна страна категорично не беше доказано отношението на подсъдимия към деянието, а именно пряк умисъл да нанесе конкретно тези физически увреждания, които са констатирани на частния обвинител. По никакъв начин освен на база на предположения и логически изводи от страна на прокурора и на довереника на частния обвинител не се релевираха никакви аргументи, че подсъдимият е целял да нанесе такива увреждания, той е бил в хипотезата на смут и неизбежна отбрана, и в този смисъл не може по никакъв начин да се определи, че той е целял да нарани своя нападател. Дори и в този случай считам, че той не следва да бъде осъден, защото деянието не е обществено опасно, липсва каквато и да е степен на обществена опасност поради наличие на обстоятелствата по чл. 12, ал. 1 от НК, а именно деянието е извършено при условията на неизбежна отбрана. Налице е пряко и непосредствено физическо нападение върху личността на подсъдимия, както и непосредствено предстоящо нападение срещу неговата приятелка, тези обстоятелства смятам се доказаха по категоричен начин.

Първо, че към тях са се насочили агресивно цялото семейство на частния обвинител, започнали са настъпателни действия спрямо приятелката на подсъдимия, дори е имало физически контакт, за който свидетелства тя, подсъдимия и още един от свидетелите. В този случай са били налице всички обстоятелства подсъдимият да възприеме, че ситуацията като наличие пряко и непосредствено нападение върху неговата личност. В следствие това обстоятелство се е потвърдило от факта, че върху личността на подсъдимия е било осъществено и физическо нападение, той е бил хванат и е направен опит да бъде приведен в безпомощно състояние, а така наречените „боричкания“ „придърпвания“, „танци“ и други, всъщност прикриват факта, че частният обвинител се е опитал да го повали на земята, той затова е прилагал кинетична сила като го е дърпал в една посока, когато го е бил хванал отзад. За това свидетелства свидетелката Б. и самият подсъдимия, а ако не се самият частен обвинител също твърдеше, че го е дърпал, след като го е бил хванал, но да не се бъркам. В този случай подсъдимият както се доказва, докато е бил с гръб към нападателя си е направил инстинктивно движение към него, при което го е ударил с лакът.

Противно на изявлението на вещото лице, лакътят е такава част от тялото която е многократно по – твърда, остра и концентрирана от човешкия юмрук и е напълно логично счупването, което е констатирано, да е настъпило именно от този удар. В следствие има нанесени други два удара, нещо което не си доказва по безспорен начин, защото тук се говореше за кръв от носа, за падане, ставане, нанесени удари докато е паднал, след това е станал и виждал некаданс. Много противоречиви взаимно изключващи се показания бяха дадени но дори да има нанесени удари, константната съдебна практика е категорична, че няма задължения за нападения да употреби и да подбира средствата си по опасност и целенасоченост с тези на нападенията. Достатъчно е да бъде установено дали той се е намирал в ситуацията на неизбежна отбрана, в тази ситуация той може да причини вреди на нападателя си, които дори надхвърлят по размер тези, които е предотвратил, като може да изпадне в хипотезата на неизбежна отбрана, но път тази хипотеза също е изключена ако той се е намирал под въздействието на страх или смущение. В случая мисля, че са налице всички предпоставки да се приеме, че е действал при условията на неизбежна отбрана, както и че са били налични предпоставките по ал. 4, а именно страх и смущение от това, че е бил нападател. Има редица актове на

ВКС, НО, в които е направен категоричния извод, че отбраняващият се не е длъжен да не насочва защитното деяние към уязвими места, както и да дозира силата си в момента на отбраната. Ако се касае за наличие на ситуация на неизбежна отбрана, дори и при превишения на пределите, а всъщност при неизбежната отбрана не е наказуемо деянието, което е извършено при непредпазливост.

В този смисъл и най – вече поради липса на обществена опасност, която се обосновава от действията на подсъдимия в условията на неизбежна отбрана, считам че както и липсата на безспорно, категорично доказано обвинение след логически и правен анализ на събраните в хода на съдебното следствие доказателства, считам че подсъдимият не следва да бъде признат за виновен предвид което Ви моля да постановите присъда, с която да го признаете за невиновен по повдигнатото му обвинение.

ПОДСЪДИМИЯТ: Поддържам казаното от защитата ми. Нямам каквс да добавя.

СЪДЪТ ДАВА ПОСЛЕДНА ДУМА НА ПОДСЪДИМИЯ:

ПОДСЪДИМИЯТ: Не считам, че съм виновен и се Н.вам съдът да прецени това.

ОПРЕДЕЛИ:

СЪДЪТ СЕ ОТТЕГЛЯ НА СЪВЕЩАНИЕ ЗА ПОСТАНОВЯВАНЕ НА ПРИСЪДАТА.

СЪДЪТ ПРОИЗНЕСЕ ПРИСЪДАТА СИ ПУБЛИЧНО В ПРИСЪСТВИЕТО НА СТРАНИТЕ.

СЪДЪТ разясни на страните правото на обжалване и протест в 15-дневен срок от днес по реда на глава 21 от НПК.

СЪДЪТ на основание чл.309, ал.1 от НПК се занима с МНО на подсъдимия, като с оглед резултата от разглеждане на делото по същество и с постановяване на оправдателна присъда спрямо подсъдимия, намира че следва да се отмени наложената му мярка за неотклонение „Подписка“

Водим от горното

СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ изпълняваната спрямо подсъдимия К. И. Б. с ЕГН: ***** мярката за неотклонение „Подписка“

Определението подлежи на протестиране по реда на глава 22 от НПК в 7-дневен срок от днес.

Препис от протокола да се издаде при поискване от страните.

ПРОТОКОЛЪТ е изготвен в открито съдебно заседание, което приключи в 12:12 часа.

Председател: _____

Заседатели:

1. _____

2. _____

Секретар: _____